

Kalapüük Lämmijärvel ja Peipsi järvel

Minu vanaisa Üllar Lodesk on elanud Lämmijärvele üsna lähedal üle 30 aasta ja sellepärast ei ole temale kalapüük võõras teema. Ta on ehitanud erinevaid sõidukeid talvel jääl liikumiseks ja tema tegemiste vastu on huvi tundnud ka ajakirjandus, kuna sõidukid on silmapaistva ehitusega. Sellel pildil on ta jääsõidukiga, mis on ehitatud kokku vanast some kelgust ja rollerimootorist.

Talvel on peamiseks saagiks kiisad ja ahvenad, kevadeti särjed, mis lähevad kuivatamiseks. Kevadine kalapüük toimib põhiliselt nii, et õhtul minnakse paadiga järvele ja võrgud heidetakse koos poidega vette. Tänu poidele ei teki kaost võrkude leidmisel. Loomulikult on kalapüügiks vajalik ka püügiluba, mille saab osta keskkonnaametist. Särgede kuivatamine saab alguse puhastamisest: soolikad võetakse kalade seest välja ja seejärel pannakse puhastatud kalad suure nõu sisse soola kolmeks kuni neljaks päevaks. Kui kalad võetakse soolast välja, toimub minu vanaisa väljendit kasutades „niitsimine” ehk kalad pannakse nõõriga kinni ühtsetesse puntidesse ja riputatakse naeltega näiteks küüni või sauna seinale välja. Kalad kuivavad soojades ilmastikuoludes keskmiselt 3 kuni 4 nädalat ja seejärel on nad söömiseks kõlbulikud ning ideaalseks snäkiks näiteks koduõlle kõrvale.

Alati pole kalapüük lust ja lillepidu ning võib ka heade ilmadega juhtuda õnnetusi. Paarkümmend aastat tagasi läks vanaisa üksi paadiga järvele võrke panema. Laine polnud suur, aga paat kaotas äkitselt tasakaalu ja läks kummuli. Vanaisa oli kaldast umbes 3 kilomeetri kaugusel ja lähim pääsetee oli ujuda Salosaarele. Jõudu ei selleks eriti ei olnud, sest päästevesti tal kaasas ei olnud, aga ta sai hakkama ja mõni nädal hiljem õnnestus tal omale osta uus paat, millel ta sai oma elu suurima haue. Haug oli vähemalt 1,2 meetrit pikk, aga kaal pole kahjuks teada.